Poëmatis Tegneriani

Quod Inscribitur Frithiofs Saga Carmen Septimum

Latinis Asclepiadeis

Refinxit

JOH. GUST. EK,

Eloqu. et Poës. Prof.

Pro Laurea

Disputaturus Publice Defendet

AEM. HERM. MELLIN,

Philos. Cand., Gothus.

In Auditorio Carolino die XI Junii MDCCCL.

P. I.

Lundæ,
typis Berlingianis,
MDCCCL.

Poëmatis Tegneriani, quod inscribitur

Frithiofs Saga, Carmen VII Latinis Asclepiadeis refictum.

Per valles, per agros (nil moror) ambiant
Belidæ, gladios quærere strenui.
Hunc frustra cupient. Stat mihi Balderi in
Luco campus et area.

Hinc non respicio bella potentium;
Vitæ tristitias hic nihil ambigo:
Noctes pervigilans virgine cum mea
Divum gaudia combibam.

Kung Beles söner gerna drage
från dal till dal att be om svärd.
Mitt få de ej: i Balders hage
der är min valplats, är min verld.
Der vill jag ej tillbaka blicka
på kungars hämd, på jordens sorg,
men endast Gudars glädje dricka
tvemännings med min Ingeborg.

Dum tu, sol, tepidum per violaria,
Nascens, mane novo fundis adhuc jubar,
(Ceu pectus roseum virginibus solet
Ventus condere textilis)

En! desiderio vix satiabili
Ictus per tacitum litus inambulo;
Inscribens sabulum dulcia cuspide
Fingo nomina virginis.

Ah! justo fugiunt tempora segnius!
Ah! quæ tanta tua est hæc mora, Delie!
Tu non ante nemus, non juga et insulas,
Non ponti freta videras?

Så länge ännu solen tömmer
sin purpurglans på blomstren varm,
lik rosenfärgadt skir, som gömmer
en blomsterverld, min Ingborgs barm:
så länge irrar jag på stranden
af längtan, evig längtan tärd,
och ritar suckande i sanden
det kära namnet med mitt svärd.

Hur långsamt gå de tröga stunder!
Du Dellings son, hvi dröjer du?
Har du ej skådat berg och lunder
och sund och öar förr än nu?

Te non occiduis hæret in atriis
Virgo diva manens sedula jamdiu,
Amplexus properans, quum redeas? amor
Cui vox prima secundaque?

At tandem, spatii fesse laboribus,
De celsis iterum laberis. Hesperus
Aulæis roseis, quæ bonus explicat,
Divum gaudia contegit.

Jam spiratur amor murmure fluminum,
Jam spiratur amor flamine coelico:
Nox, mater superum, nox genialibus
Gemmis consita, salveas!

Bor ingen mö i vestersalar,
som väntar dig för längesen,
och flyger till ditt bröst och talar
om kärlek först, om kärlek sen?

Dock ändtlig, trött af vägens möda,
du sjunker ner ifrån din höjd,
och qvällen drar det rosenröda
sparrlakanet för Gudars fröjd.
Om kärlek hviska jordens floder,
om kärlek hviskar himlens fläkt.
Välkommen, Natt, du Gudars moder!
med perlor på din bröllopsdrägt.

Stellæ quam tacitæ (ceu pueri solent
Suspensique gradus ire ad amiculus)
Vadunt! coeruleis fluctibus incita,
Ellide, freta transvoles.

Illic silva Dei pensilis eminet
(Nec non propitios tendimus ad Deos)
Aedes arboribus condita Balderi
Stat, condens Venerem meam.

Quam felix gradior litore in hispido,
Telluri cupiens oscula figere,
Albis atque rubris figere flosculis,
Qui curvum variant iter!

Hur tyst de höga stjernor skrida,
likt älskarn till en mö på tå:
Flyg öfver fjärden, min Ellida,
skjut på, skjut på, du bölja blå!
Der borta ligga Gudens lunder,
till gode Gudar styra vi,
och Balderstemplet står derunder,
med kärlekens Gudinna i.

Hur lycklig träder jag på stranden!
Du jord, jag ville kyssa dig,
och Er, J blommor små, som randen
med hvitt och rödt den krökta stig!

O! quæ per tumulos, templa sepulcraque
Per lúcos radians, luna, jacis jubar:
O! quam pulchra sedes, quam prope somnians,
Ceu junctis Dea nuptiis!

Ah! quis te docuit, rivule, flosculos
Compellare meæ vocis imagine?
Quis questus rapiens pectore de meo
Vobis, lusciniæ, dedit?

Dilectæ faciem virginis hesperus
Gestit coeruleo pingere linteo:
Hoc numquam patitur Freja, sed invida
Mox obscurat imaginem.

Du måne, som ditt skimmer tömmer
kring lund och tempel, hög och vård,
hur skön du sitter der och drömmer,
lik Saga i en bröllopsgård!

Hvem lärde dig, du bäck som talar
med blommorna, min känslas röst?
Hvem gaf Er, Nordens näktergalar,
den klagan, stulen ur mitt bröst!
Med qvällens rodnad Alfer måla
min Ingborgs bild på mörkblå duk;
den bilden kan ej Freja tåla,
hon blåser bort den, afundsjuk.

At cara facilis privor imagine:
Ut spes pulchra nitet, pulchra, fidelior,
Quam mens est puero præteriti tenax,
Merces ipsa venit mihi.

Huc dilecta venis: o! venias, precor,
Amplexuque meo te sine corripi;
O! tu deliciæ et prosperitas mea,
Ad nostrum properes sinum.

Vix est tam gracili corpore lilium,
Vix matura rosa est tam tereti globo;
Non ipsis animus castior est Diis,
At vix Freja calet magis.

Dock gerna hennes bild försvinne,
der är hon sjelf, som hoppet skön,
och trogen, som ett barndomsminne;
hon kommer med min kärleks lön.
Kom, älskade, och låt mig trycka
dig till det hjerta du är kär.
Min själs begär, min lefnads lycka,
kom i min famn och hvila der.

Så smärt som stjelken af en lilja,
så fyllig som en mognad ros!
Du är så ren, som Gudars vilja,
och dock så varm, som Freja tros.